

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/46728 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 8 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 september 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 maart 2007, verzonden op 12 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

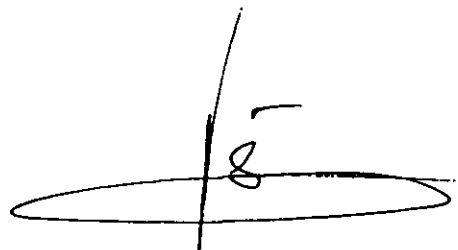
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juli 2007

284-553.

Verzonden: **- 6 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 06/46728
V

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiser,
gemachtigde mr. M.L. Hoogendoorn,
advocaat te Rotterdam,

tegen

de Minister van Justitie,
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (VRIN),
verweerder,
gemachtigde mr. H. Verbaten,
medewerker bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Eiser heeft op 2 april 2004 een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Bij besluit van 1 september 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Tevens heeft verweerder ambtshalve besloten dat eiser op grond van het beleid ten aanzien van alleenstaande minderjarige vreemdelingen (hierna: amv-beleid) niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Eiser heeft tegen dit besluit op 25 september 2006 beroep ingesteld bij de rechtbank.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 15 februari 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. Overwegingen

Ingevolge artikel 33 aanhef en onder a van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 kan de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Ingevolge artikel 29, eerste lid van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algemene situatie aldaar.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

2. Eiser is geboren op _____ en bezit de Sierra Leonse nationaliteit. Hij verblijft naar eigen zeggen sedert 28 oktober 1999 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland. Op 29 oktober 1999 heeft eiser een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij besluit van 9 augustus 2000 is de aanvraag van eiser niet ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid. Eiser heeft hiertegen een bezwaarschrift ingediend. Op 1 april 2001 is in werking getreden de Wet van 23 november 2000 tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet (Vw 2000), Stb. 2000, 495. De aanvraag van eiser om toelating als vluchteling is, gelet op het bepaalde in artikel 117 van de Vw 2000, onder de Vw 2000 aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op asielgerelateerde gronden in de zin van artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluit van 28 augustus 2001 heeft verweerder het bezwaarschrift gegrond verklaard en is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 met ingang van 1 juni 2001, geldig tot 1 juni 2004. Per 16 september 2002 heeft verweerder voornoemd beleid beëindigd. Verweerder stelt zich thans op het standpunt dat in zoverre geen grond bestaat voor het verlenen van de gevraagde vergunning voor onbepaalde tijd.

3. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag van 29 oktober 1999 het navolgende aangevoerd. Eiser is gevlucht uit Sierra Leone omdat hij problemen had met de rebellen. Met behulp van drie blanke personen is hij per boot en vervolgens per vliegtuig naar Nederland gereisd.

4. Verweerder heeft de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd afgewezen omdat de grond voor verlening van een dergelijke vergunning, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen. Verweerder stelt dat er op het

moment waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend geen andere gronden, als genoemd in artikel 29 van de Vw 2000, bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat eisers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Verweerder heeft daartoe overwogen dat eiser geen reisdocumenten heeft overgelegd en onvoldoende medewerking heeft verleend bij de vaststelling van zijn reisroute. Daarnaast is er sprake van een gat van een aantal maanden in het tijdsverloop van eisers vluchtrelaas. Verder heeft eiser wisselende, vage en summiere verklaringen afgelegd over het gestelde verblijf bij de rebellen en over de reden van de door de rebellen getoonde interesse in zijn persoon. Ook bestaan er op grond van de huidige situatie geen andere gronden als genoemd in artikel 29 van de Vw 2000 om aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

5. Eiser heeft in beroep, onder verwijzing naar zijn zienswijze, aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte het ontbreken van documenten heeft tegengeworpen en zijn asielrelaas ten onrechte ongeloofwaardig acht. Eiser stelt dat verweerder bij de beoordeling van eisers verklaringen onvoldoende rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van eiser en zijn lage opleidingsniveau. Van eiser kan onmogelijk worden verwacht dat hij in staat is verklaringen te geven over data en maanden waarin de gebeurtenissen in 1999 zich hebben voorgedaan. Eiser heeft in het nader gehoor duidelijk aangegeven dat hij niet precies weet wanneer wat is gebeurd. Eiser heeft zich tijdens het nader gehoor vergist in de jaartallen 1988 en 1998. De verklaringen van eiser zijn consistent. De enkele omstandigheid dat eiser onvoldoende in staat is de gebeurtenissen in een juist tijdpad te plaatsen is niet dermate zwaarwegend dat dit tot een ongeloofwaardig asielrelaas kan leiden. Ten onrechte heeft verweerder beslist dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid. Eiser heeft duidelijk verklaard dat hij in detentie bij de rebellen is mishandeld tijdens de ondervragingen. Dat eiser tot twee keer toe in staat is geweest de rebellen te ontvluchten, maken deze ervaringen niet minder traumatisch.

In zijn aanvullend beroepschrift van 2 februari 2007 heeft eiser nog aangevoerd dat verweerder bij de beoordeling van zijn verklaringen onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij getraumatiseerd is door zijn ervaringen in het rebellenkamp. In dit kader heeft hij verwezen naar een onderzoeksrapport gepubliceerd in "the Volume" van 9 februari 2002, alsmede naar het antwoord van de Minister van 5 februari 2004 op vragen van het Kamerlid Vos over de mogelijke implicaties van de Vw 2000 voor de communicatie met asielaanvragers.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. Niet in geschil is dat verweerder de aanvraag van eiser heeft kunnen afwijzen omdat de grond voor verlening daaraan was komen te ontvallen. In zijn bestreden besluit heeft verweerder vervolgens beoordeeld of eiser op andere gronden, genoemd in artikel 29 van de Vw 2000, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel.

8. Voor wat betreft de beoordeling ten tijde van de verleende vergunning is de rechtbank van oordeel dat verweerder, uitgaande van de door eiser naar voren gebrachte feiten, zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het eiser is toe te rekenen dat hij geen enkel indicatief bewijs van de gestelde reis kan overleggen, noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Dit heeft tot gevolg dat afbreuk wordt gedaan aan de op voorhand bestaande bereidheid om eisers asielrelaas voor waar aan te nemen. Slechts indien van eisers verklaringen dienaangaande een positieve overtuigingskracht uitgaat, kunnen deze dan alsnog grond

vormen voor verlening van de gevraagde vergunning. De rechtbank overweegt dat, anders dan in de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Leeuwarden van 21 juni 2004 (LJN: AP8649) waarop eiser zich ter zitting heeft beroepen, verweerder in onderhavig geval wel heeft gemotiveerd waarom in onderhavig geval het ontbreken van reisdocumenten verwijtbaar is. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank dan ook het juiste toetsingskader gehanteerd.

9. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich eveneens in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers relaas bedoelde positieve overtuigingskracht ontbeert. Eisers verklaringen inzake zijn verblijf bij zijn oom in alsmede zijn gestelde verblijf bij de rebellen, met name wat betreft de periodes, zijn dermate vaag en bovendien niet consistent, dat verweerder deze niet geloofwaardig heeft hoeven achten. Eiser heeft eerst in beroep aangevoerd dat vanwege zijn minderjarigheid, de traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst, alsmede zijn culturele achtergrond en opleidingsniveau niet van hem kan worden verwacht dat hij in staat is alle gebeurtenissen in tijd te registreren. De rechtbank overweegt allereerst onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 15 november 2004 (LJN: AR7040) dat geen rechtsregel verbiedt dat, binnen de door de wet en de goede procesorde begrensde mogelijkheden, bij de beoordeling van het beroep gronden worden betrokken die eerst na het nemen van het besluit zijn aangevoerd. De rechtbank acht evenwel het door eiser in beroep aangevoerde geen afdoende verklaring voor het door verweerder geconstateerde verblijfsgeval van een aantal maanden alsmede voor de tegenstrijdigheden op punten, die de kern van het relaas raken. Het door eiser in beroep overgelegde onderzoeksrapport van 9 februari 2002 en het antwoord van de Minister van 5 februari 2004 op vragen van Kamerlid Vos kunnen aan dit oordeel niet afdoen.

10. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder terecht geconcludeerd dat er op het moment waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend, geen andere gronden als genoemd in artikel 29 van de Vw 2000 bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

11. Gelet op het feit dat eiser geen beroepsgronden heeft ingediend tegen de beoordeling van eisers asielrelaas ten tijde van het bestreden besluit, blijft deze beoordeling ex nunc achterwege.

12. Het beroep is derhalve ongegrond.

13. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

III. Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage,
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan en in het openbaar uitgesproken op 08 MRT 2007
door mr. C. van Boven-Hartogh, rechter, in tegenwoordigheid van R. de Pooter, griffier.

De griffier

De rechter

VOLTE COPIE CONFORM
De griffier van de rechtbank
Sector Bestuursrecht

wnd

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Afschrift verzonden op: 12 MRT 2007

Rechtbank te 's-Gravenhage

zittinghoudende te Middelburg
Vreemdelingenkamer

13 APR 2007

Postadres: Postbus 5015, 4330 KA Middelburg

[] AANTEKENEN
[] PER FAX ((010) 466 83 75)

Mevrouw mr. M.L. Hoogendoorn
Postbus 27561
3003 MB Rotterdam

Bezoekadres
Kousteensedijk 2
4331 JE Middelburg
Telefoon (0118) 677 000
Fax (0118) 677 575
Bankrekening: 19.23.03.368

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Beroepszaken (12)
mevr G.M.A. de Keuning - Jongelings
(0118) 677 223
(0118) 677 575
12 maart 2007
procedurenummer 06 / 46728 BEPTDN BOV BZ POO
casusnummer

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

het beroep van te
justitienummer:
CRV-nummer:

Geachte mevrouw,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

Postadres
Postbus 27561
3003 MB Rotterdam

Bezoekadres
Statenweg 200
Rotterdam

T (010) 443 21 00
F (010) 466 83 75

Giro 1230900 i.o.v.
Stichting Beheer Deringelden
Rechtshulp Rotterdam Advocaten
BTW NR.: 0057.39.711.801
K.v.K. NR.: 41125668/24293846

Aan

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

Per post en per fax: 070-3651380

Kenmerk MH/40007785
Doortiesnr/E-mail 010-4432131
Datum 5 april 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
10 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN: 125600	
BEHANDELD: DD:	PAR:

*fax ingekomen
5 april 2007*

HOGER BEROEP

Appellant: de heer , geboren op , van
Sierraleoonse nationaliteit, wonende te
aan de , verder te noemen
'appellant'
Gemachtigde: mr. M.L. Hoogendoorn, advocaat-gemachtigde
Kenmerk IND: 9910.28.4065
V nummer:
Inzake: Hoger beroep tegen de uitspraak van rechtbank Middelburg d.d.8
maart 2007, bekendgemaakt op 12 maart 2007.
Procedurenr.: 06/46728
Toevoeging: aangevraagd

Geeft te kennen:

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart ondergetekende mr. M.L. Hoogendoorn, advocaat-gemachtigde te Rotterdam, door de heer (hierna te noemen appellant), verblijvende te en te dezer zake woonplaats kiezende te Rotterdam aan Statenweg 200 (postadres: postbus 27561, 3003 MB Rotterdam) ten kantore van de Rechtshulp Rotterdam Advocaten, bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank te Middelburg, d.d. 8 maart 2007, verzonden op 12 maart 2007, met het kenmerk AWB 06/46728 (productie 1).

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de uitspraak van de rechtbank te Middelburg.

Dit hoger beroepschrift berust op de volgende grieven:

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 9 geoordeeld: *"De rechtbank acht evenwel het door eiser in beroep aangevoerde geen afdoende verklaring voor het door verweerder geconstateerde verblijfsgeen van een aantal maanden alsmede voor de tegenstrijdigheden op punten, die de kern van het relaas raken. Het door eiser in beroep overgelegde onderzoeksrapport van 9 februari 2002 en het antwoord van de Minister van 5 februari 2004 op vragen van Kamerlid Vos kunnen aan dit oordeel niet afdoen."*

In het in beroep overgelegde artikel gepubliceerd in Volume 324 d.d. 9 februari 2002, staat op pagina 326 in de laatste alinea onderaan duidelijk dat discrepanties in verklaringen kunnen worden veroorzaakt door herhalen van gebeurtenissen welke vergelijkbaar zijn. Dit kan er toe leiden dat gebeurtenissen door elkaar gehaald worden door de getraumatiseerde vreemdeling. Appellant heeft dit onderstreept en aangehaald tijdens de zitting.

In casu heeft appellant meerdere keren bij de rebellen verbleven en heeft hij de gebeurtenissen tijdens het verblijf bij de rebellen en de gebeurtenissen tijdens de bevrijdingen met elkaar verward. Dat dit kan leiden tot discrepanties in het relaas is gezien de conclusies van het onderzoek, waarover in het artikel van Volume wordt gesproken, aannemelijk.

Daarnaast heeft appellant heel concreet aangegeven dat zijn verklaringen omtrent de data discrepanties vertonen ten gevolge van het feit dat hij tijdens het nader gehoor onder druk is gezet tot het doen van uitspraken over data.

Zo staat op pagina 6 van het nader gehoor de opmerking van de hoornedewerker:

"Het is dit jaar gebeurd. U kunt toch wel een maand noemen?"

Uit de vraagstelling onderaan pagina 6 en bovenaan pagina 7 blijkt duidelijk de irritatie van de hoornedewerker met betrekking tot het onvermogen van appellant om preciezer te verklaren over het tijdsad. En op pagina 8 presteert de hoorambtenaar het zelfs om te zeggen: "Zo'n ingrijpende gebeurtenis moet u toch in de tijd kunnen plaatsen?"

In de Vreemdelingencirculaire staat in C2/7.4.1 duidelijk geformuleerd dat de ambtenaren van Justitie bij het horen van alleenstaande minderjarige asielzoekers rekening moeten houden met de beperkte geestelijke ontwikkeling. In casu blijkt niet uit het rapport van nader gehoor dat er rekening is gehouden met de beperkte geestelijke ontwikkeling van appellant.

De rechtbank heeft onvoldoende gemotiveerd om welke reden er geen waarde gehecht behoeft te worden aan bovenstaande verklaringen van appellant voor de discrepanties in zijn relaas. De uitspraak voldoet niet aan het motiveringsvereiste. Deswege kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Conclusie

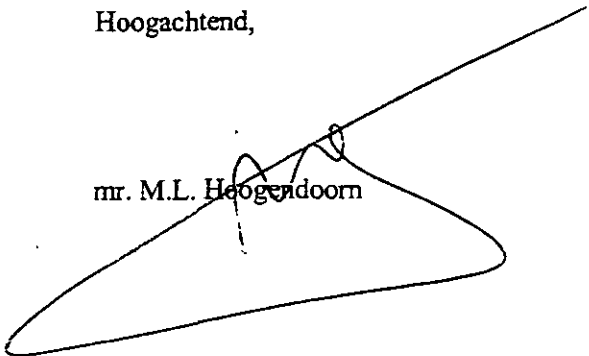
De conclusie van appellant is, dat om hierboven genoemde redenen de uitspraak van de Rechtbank Middelburg d.d. 8 maart 2007 niet in stand kan blijven.

Mitsdien:

Het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State behage het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank Middelburg d.d. 8 maart 2007 te vernietigen en te doen wat de rechtbank had behoren te doen, het beroep gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Hoogachtend,

mr. M.L. Hoogendoorn

Productie: 1) bestreden uitspraak